

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118740144/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

— Det vilde gøre mig meget ondt at være den, der forjog Dem fra denne behagelige Siddeplads. Men De behøver virkelig slet ikke at gaa, for jeg kender Husets Skik; der kommer aldrig Nogen i Haven eller Anlægget paa denne Tid. Det var ogsaa derfor, at jeg blev lidt forskrækket, da jeg saa Nogen sidde her, jeg er temmelig nerveus. Farvel!

Jeg var ved at vove et Forsøg paa at faa hende til at blive, da jeg altsaa vidste, at vi kunde være uforstyrrede; men i hendes Blik, der søgte bort, bemærkede jeg en altfor fugtig Glans, som i Forbindelse med en rød Plet paa Næsen og en Trækning ved Mundvigen overbeviste mig om, at hun var lige paa Nippet til at briste i Graad, en Opdagelse, der gjorde mig fuldstændig confus. Jeg fremmumlede Noget om hendes store Venlighed og om, at jeg dog ikke vilde misbruge den ved at blive, i alt Fald — vovede jeg at tilføje — naar hendes Selskab ikke længer . . .

Men borte var hun allerede.

Forresten blev jeg dog siddende i nogen Tid, ligesom fortunlet af det uventede Møde, og forsøgte at fastholde Billedet af den unge Pige, som denne anden Gang havde gjort et endnu stærkere Indtryk paa mig. Jeg var nu ganske paa

det Rene med, at hun var den nydeligste Pige, som jeg havde sét. Hun havde haft en Havehat paa, der foran aabnede sig om Hovedet med en gammeldags kalescheagtig Form, og jeg havde derved faaet at se, at hendes Pande var ualmindelig høj og velformet. Men især havde de Øjne været mig paafaldende, som husede temmelig dybt inde under denne Hvælving. Naar hun lukkede dem helt op, var der næsten ingen Afstand mer mellem Vippen og Bryn — af hvilke ingen var fremtrædende — saa skarpt og sikkert var Øjenhulningen skaaren ind. De vare temmelig smaa og kunde bevæge sig saa hurtig, som om de smuttede et andet Sted hen. Deres Iris, hvor gule og grønne Straaler spillede over den brune Grundfarve, gjorde et Indtryk, som naar man i en skyggefuld Skovkløft ser ned i en Bæk, hvor dæmpede Solglimt lege nede paa Bunden, og Blikket voxede ligesaa hurtig Udtryk, som et saadant Vand gør det under Løvet og Skyernes Bevægelser.

Jeg kunde slet ikke glemme dem.

Og saa var dette Træf med det danske Lexikon mig højest paafaldende. Det forekom mig som et Fingerpeg, en Styrelse, eller kort sagt, Noget, der havde sin Betydning og ikke kunde blive staaende saaledes isoleret. Jeg troede ikke rigtig paa hendes